

[Peter Nielsen.]

opnås på det område. Vi har f. eks. fra statsrevisorernes side i sin tid påpeget, at man en overgang havde for stor kapacitet af EDB-anlæg, fordi kommuner og stat ikke arbejdede sammen, og andre ting kan vel nævnes. Ikke alene kan man ved et sådant samarbejde undgå tomgang, men ved vandringen af sager fra statskontorer til kommunekontorer vil en standardisering kunne lette arbejdet betydeligt, idet jeg må forudsætte, at det kommunale selvstyre ikke lider noget afbræk ved dette.

Det er selvfølgelig nu regeringens ansvar, at der kommer gang i arbejdet på alle felter, men folketinget er jo meget interesseret, så jeg håber, som statsministeren også har udtrykt det, på et godt samarbejde i folketingsudvalget, således at vi får jævnlige beretninger og måske også kan blive taget lidt med på råd. Arbejdsministeren har jo altid været flink til at komme i udvalget og drøfte sagerne med os, selv om der ikke har været meget konkret at tale om.

Det er en selvfølge, at statsrevisorerne også vil følge det nye arbejde med stor opmærksomhed. Vi vil håbe, at det nye departement opnår den samme uafhængighed af den øvrige administration, som f. eks. vore revisionsdepartementer har.

Vi har fra socialdemokratiets side ikke rejst denne forespørgsel for at drille regeringen, det kunne vi gøre på så mange andre områder, men vi har været bekymret over, at det hele en overgang syntes at være gået i stå. Vi vil fortsat følge arbejdet med megen interesse og håbe på, at der nu virkelig kommer noget ud af det, at man på fordomsfri måde og i godt samarbejde med det implicerede personale virkelig får rationaliseret, således at staten fremdeles er en god arbejdsgiver, men der samtidig kan spares penge for alle os skatteydere.

Langkilde: Jeg skal ikke gå ind på hr. Peter Nielsens filosofi over skatteudviklingen og de resultater, som vi har opnået med de stigende skatter — jeg synes, det var et lidt pessimistisk erindringsbillede, et politisk liv genoplevet i erindringen, som hr. Peter Nielsen tegnede af de resultater, vi har opnået gennem samfundets øgede for-

brug af pengemidler — men derimod gå ind på selve problemet omkring statsadministrationens rationalisering.

Jeg takker for den redegørelse, statsministeren har givet, og er enig i den generelle bedømmelse af problemet, som statsministeren her har givet udtryk for. Navnlig vil jeg understrege erkendelsen af vigtigheden af problemet omkring selve strukturen i administrationen. Det er jo helt oplagt, at der på en masse områder er skabt resultater af det, som man kunne kalde en rationalisering på gulvet, eller hvordan man nu vil betegne det, altså af selve arbejdsmetoderne, hvorimod vi på administrationsstrukturens område må siges at være stødt på vanskeligheder. Her er der praktisk taget ikke opnået resultater, man kan tværtimod sige, at der ofte er sket tilbageskridt. Jeg er altså helt enig i statsministerens understregning af dette.

Jeg tror, der er bred, almindelig enighed i folketinget om vigtigheden af disse problemer omkring den offentlige administrations rationalisering. Denne enighed rækker vist over alle partier her i salen. Man må desværre bare konstatere, at de praktiske resultater af de foranstaltninger, som i tidens løb af tidligere regeringer er iværksat til udførelse af denne enighed, ikke helt har svaret til de forventninger, man kunne have, og som man vel også har haft. Det har jo gennem tiderne ført til en række forskellige organer, som skulle varetage disse opgaver: forvaltningsnævnet af 1952, administrationsrådet af 1965 og i mellemtiden administrationsudvalget af 1960, som fik gennemført visse ting.

Det er ejendommeligt at se, at filosofien bag de to organer, som vel navnlig har haft betydning, nemlig forvaltningsnævnet af 1952 og administrationsrådet af 1965, differerede temmelig meget. Det er vel ikke helt galt at sige, at forvaltningsnævnet nærmest arbejdede ud fra den forudsætning, at rationaliseringsopgaverne i et vist omfang skulle løses ved en kraftig indsats fra forvaltningsnævnets side, hvorimod administrationsrådet arbejdede ud fra en anden filosofi, nemlig at det i højere grad skulle bistå de enkelte styrelser med at gennemføre initiativer til en rationalisering. Men selv om filosofien bag disse to organer var meget forskellig, må man sige, at disse